

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHERRY, BRITTAINY C. | We know books

Tăcerea din adâncuri /Brittainy C. Cherry ; trad. din lb. engleză de Carmen-Iulia Bourceanu. - București : Librex Publishing, 2024

ISBN 978-630-6628-17-9

I. Bourceanu, Carmen-Iulia (trad.)
821.111

Editor: Denisa Nicoară
Redactor: Alexandra Dogaru
DTP: Monica Ioniță
Corectură: Corectura.ro

Copyright © 2016. The Silent Waters by Brittainy Cherry.
Published by arrangement with Bookcase Literary Agency.

Cover Design: Quirky Bird
Cover Model: Luke Ditella

LIBREX PUBLISHING
Str. Episcopul Radu, Nr. 30, București
redacție: 0723 193 019
comenzi@librex.ro
www.librex.ro

© LIBREX PUBLISHING, 2024

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform *Legii dreptului de autor*.

TĂCEREA DIN ADÂNCURI

**SERIA „ELEMENTE”, VOLUMUL 3
DE BRITTAINY C. CHERRY**

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ DE
CARMEN-IULIA BOURCEANU

Librex Publishing
2024

Maggie**8 iulie 2004 – la vârsta de 6 ani**

— O să fie altfel de data asta, Maggie, îți promit! De data asta e pentru totdeauna.

Așa mi-a promis tati, când a oprit mașina lângă casa din cărămidă galbenă de la colțul străzii Jacobson. Katie, care avea să-i fie în curând soție, ieșise pe verandă, urmărind cum vechea noastră mașină, tip break, intră pe alee.

O feerie.

Apropiindu-mă de casă, mă simțeam ca în basme. Mă mutasem de la o locuință mică la un palat. Eu și cu tati locuiserăm toată viața într-un apartament mic, cu două camere, iar acum ne mutam într-o casă cu două niveluri, având cinci dormitoare, un living, o bucătărie cât statul Florida, două băi jumătate și o sufragerie adevărată – nu o cameră de zi, în care tati aducea cina pe tăvi, în fața televizorului, în fiecare după-amiază, la cinci. Tati mi-a spus că aveau chiar și o piscină la nivelul solului, în curtea din spate. *Piscină! În curtea din spate!*

De unde locuiam cu o singură persoană în casă, am devenit parte a unei familii.

Să fac parte dintr-o familie nu era totuși ceva nou. De când mă știam, avusesem multe familii alături de tati. Pe prima chiar nu o mai țineam minte, întrucât mama ne părăsise, pe el și pe mine, dinainte să încep să vorbesc. Își găsisse pe cineva care o făcea să se simtă mai iubită decât o făcea tati, ceea ce mie îmi venea greu să cred. Tati se dăruia total în iubire, indiferent cât de mult îl costa. După plecarea ei, tati mi-a dat o cutie cu poze, ca să nu o uit, dar mie mi s-a părut ciudat. Cum să mai țin minte o femeie care nici măcar n-a fost acolo? După ea, el a început să se priceapă la a se îndrăgosti de diverse femei și, de multe ori, se îndrăgosteau și ele de el.

Se mutau cu lucrurile lor personale în mica noastră lume, iar tati îmi spunea că va fi pentru totdeauna, dar acel „pentru totdeauna” era mereu mai scurt decât sperase el să fie.

De data asta, a fost diferit.

De data asta, își cunoscuse dragostea vieții într-un chat room de pe AOL. După plecarea mamei, tati avusese parte de o serie de relații nefericite, așa încât s-a gândit că era mai bine dacă încerca să cunoască pe cineva online – și i-a ieșit. Katie își pierduse soțul cu câțiva ani în urmă și nu mai fusese cu nimeni până s-a înscris online și l-a cunoscut pe tati.

Și, spre deosebire de celelalte dați, acum eu și tati ne mutam la un loc cu Katie și copiii ei, nu invers.

— De data asta este pentru totdeauna, i-am șoptit lui tati, ca un ecou.

Katie era frumoasă, ca toate femeile de la TV. Eu și tati ne uitam la televizor când mâncam seara și mereu remarcam ce frumoși erau oamenii pe ecran. Katie arăta exact ca ei. Avea părul lung, blond, și ochii albaștri, luminoși, cam ca ai mei. Unghiile îi erau date cu oja de un roșu aprins, care i se asorta cu rujul, și avea gene dese, negre și lungi. Când eu și tati am intrat pe aleea ei – *a noastră*, mă rog –, ea ne aștepta îmbrăcată cu o rochie albă, drăguță, purtând pantofi galbeni, cu toc înalt.

— O, Maggie! a strigat ea, alergând spre mine și deschizând cu putere portiera, ca să mă îmbrățișeze. Mă bucur așa de mult să te cunosc, în sfârșit!

Am ridicat din sprânceană, ezitând s-o îmbrățișez, la rândul meu, pe Katie, deși mirosea a nucă de cocos și căpșuni. Nu știam că merg bine împreună cocosul și căpșunile, până am cunoscut-o pe Katie.

M-am uitat spre tati, care zâmbea în direcția mea și a aprobat din cap, dându-mi voie s-o îmbrățișez și eu pe femeia respectivă.

Ea m-a strâns așa de tare și m-a scos din mașină în brațe, încât pe moment am rămas fără aer, însă n-am protestat. De mult nu mai fusesem îmbrățișată așa de strâns. Ultima dată o făcuse, probabil, bunicul, venit la noi în vizită.

— Haide, acum, să te prezint copiilor mei. Treceam întâi pe la camera lui Calvin. Voi doi sunteți de aceeași vârstă, așa că veți merge împreună la școală. Are în vizită pe un amic de-ai lui.

Katie nu s-a mai deranjat să mă dea jos, ci m-a dus în brațe spre trepte, timp în care tati a luat câteva dintre bagajele noastre. Când am trecut pragul, am făcut ochii mari de mirare. *Uau!* Ce frumos, era ca-n palatul Cenușăresei, eram sigură. Ea m-a dus la etaj, la ultima cameră de pe stânga, și a deschis ușa. Am văzut doi băieți care jucau Nintendo și strigau unul la altul. Katie m-a lăsat jos.

— Băieți, luați o pauză! a spus ea.

N-au ascultat-o.

Continuau să se contrazică.

— *Băieți*, a repetat ea pe un ton mai ferm: *Pauză!*

Nimic.

Pufnind, și-a pus mâinile în șolduri. Am pufnit și eu, copiindu-i postura.

— BĂIEȚI! a strigat și le-a scos din priză sistemul de jocuri video.

— MAMĂ!

— DOAMNĂ FRANKS!

Am chicotit! Băieții s-au întors șocați spre noi, iar Katie le-a zâmbit.

— Acum, că sunteți atenți, vreau să o salutați pe Maggie. Calvin, ea va locui la noi, împreună cu tatăl ei. Mai ții minte când ți-am spus că vei mai avea o soră, Calvin?

Băieții m-au fixat cu priviri lipsite de expresie. Calvin era, clar, cel blond și arăta leit Katie. Băiatul de lângă el era

brunet, cu părul ciufulit și ochi căprui, cu o gaură în tricolor galben decolorat și resturi de chipsuri pe jeanși.

— Nu știam că mai ai o soră, Cal, a comentat băiatul, privindu-mă fix.

Cu cât se uita mai mult la mine, cu atât mă durea mai tare stomacul. Simțind că mi se încălzesc obrazii, m-am dat în spatele lui Katie.

— Nici eu, a replicat Calvin.

— Iar el, Maggie, este Brooks. Locuiește vizavi de noi, dar în seara asta va dormi aici.

Am tras cu ochiul la Brooks de după genunchiul lui Katie, iar acesta mi-a zâmbit în treacăt, ciugulindu-și firimiturile de chipsuri de pe pantaloni.

— Ne putem relua jocul? a întrebat Brooks, revenind la maneta lui și privind fix ecranul întunecat.

Katie a chicotit ca pentru ea, clătinând ușor din cap afirmativ.

— Băieții tot băieți rămân, mi-a șoptit ea, când le-a băgat din nou cablul în priză.

Am imitat-o și eu pe Katie, chicotind și dând din cap.

— Da, băieții tot băieți rămân.

Apoi ne-am oprit la altă cameră. Era cea mai roz încăpere din câte văzusem până atunci, iar pe jos stătea o fată, purtând o rochie de prințesă și urechi de iepuraș, care desena și mânca chipsuri Doritos dintr-un castron roz, de plastic.

— Cheryl, a zis Katie, pășind peste prag.

M-am ascuns după piciorul ei.

— Ea este Maggie, va sta la noi, împreună cu tatăl ei. Ții minte că ți-am pomenit despre asta?

Cheryl a ridicat privirea, a zâmbit și a înfulecat mai multe chipsuri Doritos deodată.

— Bine, mamă.

Și-a reluat desenatul și a început să fredoneze încet o melodie care-i scutura ușor tot creștetul, plin de

bucle roșcate. Apoi s-a oprit și s-a uitat iar în sus, la mine, întrebând:

— Hei, câți ani ai?

— 6, i-am răspuns.

A zâmbit.

— Eu am 5! Îți place să te joci cu păpușile?

Am aprobat din cap.

Iarăși mi-a zâmbit și s-a întors să deseneze, adăugând:

— Bine, pa.

Katie a râs și m-a scos din cameră, șoptindu-mi:

— Cred că voi două veți fi foarte bune prietene.

După care m-a condus la camera mea, unde tati îmi dusese bagajele. Am făcut ochii mari, văzând cât de spațioasă era și toată numai pentru mine, și am inspirat adânc.

— Uau, asta e a mea?

— Asta e camera ta.

— Uau.

— Cred că sunteți amândoi oboșiți de pe drum, așa că te las s-o pregătești pe Maggie de culcare, a adăugat Kate, zâmbind spre tati, și l-a sărutat pe obraz.

Când tati mi-a scos pijamalele din bagaj, am întrebat:

— Ar putea Katie să mă bage în pat?

Ea n-a protestat. De fapt, ne-am zâmbit una alteia. Am stat mult de vorbă și ne-am zâmbit tot timpul.

— Știi, mereu mi-am dorit o fiică, mi-a mărturisit ea, pieptănându-mă.

N-am spus-o cu glas tare, dar și eu îmi dorisem dintotdeauna o mamă.

— O să ne simțim așa de bine împreună, Maggie! Eu, cu tine și Cheryl. Ne putem da unghiile cu oă și să stăm la piscină, răsfoind reviste și bând limonadă. Putem face toate lucrurile de fete care nu le plac băieților.

M-a îmbrățișat de noapte bună, apoi a plecat și a stins lumina. N-am închis un ochi... m-am foit pe toate părțile

și am scâncit mult, dar tati nu mă putea auzi, pentru că era tocmai la primul etaj, în dormitorul lui cu Katie. Chiar dacă aș fi vrut să mă duc la el, nu puteam, pentru că în hol era întuneric și detestam locurile întunecate mai mult ca orice. Mi-am tras nasul, străduindu-mă să număr oi în gând, dar nimic nu funcționa.

— Ce se întâmplă cu tine? a întrebat, din prag, o siluetă conturată în întuneric.

M-am înfiorat și m-am ridicat, strângând perna la piept.

Umbra a venit mai aproape și am oftat ușurată când l-am văzut pe Brooks. Avea părul zburlit, vâlvoi și mici cute pe obraz, de la cum dormise pe pernă.

— Nu mai plânge. Mă tot trezești.

Mi-am tras nasul.

— Îmi pare rău.

— Ce s-a întâmplat, totuși? Ți-e dor de casă cumva?

— Nu.

— Atunci ce ai?

Am lăsat fruntea în jos, rușinată.

— Mi-e frică de întuneric.

— A!

A mijit privirea înainte de a ieși din cameră. Eu continuam să strâng perna la piept și am fost și mai surprinsă când am văzut că revine. Avea ceva în mână și s-a dus până la perete, ca să îl bage în priză.

— Lui Calvin nu-i trebuie veioză. Maică-sa i-a instalat-o în cameră.

A ridicat o sprânceană și m-a întrebat:

— Așa-i mai bine?

Am dat din cap că da. *Mai bine.*

Băiatul a căscat.

— Bine, atunci noapte... ă, scuze, cum ziceai că te cheamă?

— Maggie.

— Somn ușor, Maggie. Și nu trebuie să-ți faci griji, în orașul nostru nu se întâmplă nimic. E liniște mereu. Ești în siguranță aici. Și dacă nu e mai bine acum, sunt sigur că poți veni să dormi pe jos, în camera lui Calvin. Nu se va supăra.

A plecat, scărpinându-se în cap și căscând repetat.

Tocmai când să închid ochii, mi-a picat privirea pe veioza în formă de rachetă spațială. Mă simțeam obosită, în siguranță, ocrotită de o rachetă spațială pe care mi-o dăduse un băiat pe care abia îl cunoscusem.

Dacă înainte nu eram sigură, de data asta simțeam cu certitudine că tati avea dreptate.

— Pentru totdeauna, am șoptit ca pentru mine, plonjând tot mai adânc în lumea viselor: de data asta, este pentru totdeauna.

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1

MAGGIE

25 iulie 2008 – la vârsta de 10 ani

Un bilet pentru băiatul care este îndrăgostit de mine

De: Maggie May Riley

Dragă Brooks Tyler,

Am fost mult timp supărată, ieri, pe tine, după ce m-ai poreclit și m-ai împins într-o băltoacă. Mi-ai stricat rochia mea preferată și sandalele mele roz cu galben. Eram așa de nervoasă pe tine că m-ai împins...

Fratele tău, Jamie, mi-a zis că ești rău cu mine pentru că mă iubești. Că îmi găsești porecle pentru că așa fac băieții când sunt îndrăgostiți. M-ai împins doar pentru că ai vrut să fii aproape de mine. Mi se pare o prostie, dar mai știi și că mama spune că toți bărbații sunt proști, deci nu e vina ta. E în ADN-ul tău.

Așa că primesc dragostea ta, Brooks. Poți să mă iubești pentru totdeauna și în vecii vecilor.

M-am apucat să organizez nunta.

Va fi peste câteva zile, în pădure, unde mergeți voi, băieții, la pescuit mereu. Întotdeauna mi-am dorit să mă mărit lângă apă, ca mama și tati.

Ai face bine să porți cravată și nu aia urâtă, pământie, pe care ai avut-o duminica trecută la biserică. Să te dai și cu puțin parfum de la tatăl tău. Știi că ești copil, dar nu trebuie să miroși ca un țânc.

Te iubesc, Brooks Tyler Griffin.

Pe veci și pentru totdeauna.

*În curând a ta soție,
Maggie May*

P.S.: îți accept scuzele pe care nu mi le-ai transmis.
Jamie a zis că îți pare rău, așa că nu trebuie să-ți faci griji că
aș mai fi supărată.

Un bilet către fata care e nebună

De: Brooks Tyler Griffin

Maggie May,

Nu. Te. Plac. Pe tine! Dispari pe veci și pentru totdeauna.
În curând NU al tău soț,

Brooks Tyler

Un bilet către băiatul care este nostim

De: Maggie May Riley

Dragul meu, Brooks Tyler,

Mă faci să râd. Jamie a zis că vei răspunde cam așa.

Cum ți se par culorile mov și roz pentru ceremonie?
Probabil că ar trebui să ne mutăm împreună, dar sunt prea
mică să pot lua credit cu ipotecă. Poate că putem sta cu pă-
rinții tăi până prinzi o slujbă stabilă, să ne întreții pe mine și
animalele noastre de companie.

O să avem un câine pe nume Skippy¹ și o pisică, Jam.

A ta, Maggie May

Un bilet către fata care continuă să fie nebună

De: Brooks Tyler Griffin

Maggie,

Nu ne căsătorim. Nu ne luăm animale de companie.
Nici măcar nu suntem prieteni. TE URĂSC, MAGGIE MAY!
Dacă fratele tău n-ar fi cel mai bun prieten al meu, n-aș mai
vorbi cu tine NICIODATĂ! Cred că ești nebună.

Skippy și Jam? E o prostie. Este cel mai prostesc lucru pe
care l-am auzit vreodată. În plus, toată lumea știe că Jif este
cel mai bun unt de arahide.

Nu-s AL TĂU,
Brooks

1 Marcă de unt de arahide (n. red.).

Un bilet pentru băiatul care are prost gust

De: Maggie May Riley

Brooks Tyler,

Mama spune mereu că o relație reușită se bazează pe
două lucruri esențiale: să adori similaro...similiri..., mă rog,
cum se spune, chestiile pe care le au în comun cei doi din-
tr-un cuplu și apoi să respecti și diferențele.

Ador că amândurora ne place untul de arahide și îți
respect părerea despre marca Jif.

Chiar dacă este una greșită.

Pe veci,

Maggie May

P.S.: ai găsit cravată?

Un bilet către fata care este ÎN CONTINUARE nebună

De: Brooks Tyler Griffin

Maggie May,

Nu-mi trebuie cravată, pentru că nu ne vom căsători
niciodată.

Și se scrie „similarități”, fraiero ce ești.

Brooks

Un bilet către băiatul care m-a făcut să plâng.

De: Maggie May Riley

Brooks,

Ai fost rău.

Maggie

Un bilet către fata care încă, ÎNCĂ este nebună, dar n-ar trebui să plângă niciodată

De: Brooks Tyler Griffin

Maggie May,

Iartă-mă, am fost de-a dreptul nesimțit.

Brooks

Brooks Tyler Griffin,

Te iert.

Poți să vii cu cravata pământie, dacă vrei. Indiferent cât de prost te îmbraci, tot mi-ar plăcea la nebunie să devin soția ta.

Ne vedem weekendul viitor, la cinci, între cei doi copaci răsuciți.

A ta, pe veci și pentru totdeauna,
Maggie May Riley

CAPITOLUL 2

Brooks

O uram pe Maggie May.

Aș fi vrut să existe alt cuvânt mai puternic, care să descrie sentimentele pe care le aveam pentru fata enervantă, cu gură mare, care mă tot urmărea în ultima vreme, dar „ură” părea a fi singurul cuvânt care îmi venea în minte când era în preajma mea. N-ar fi trebuit să-i duc niciodată acea veioză, cu câțiva ani în urmă. Ar fi trebuit să mă fac pur și simplu că nu există.

— De ce vine și ea? am mormăit, strângând undițele, cârligele, pluta și momeala în cutia mea cu accesorii de pescuit.

De doi ani, mergeam la pescuit cu tata, fratele meu mai mare, Jamie, cu Calvin și noul său tată, Eric – sau domnul Riley, cum îi spuneam eu. Obişnuiam să mergem la Harper Creek, cam la 15 minute de mers pe jos, și stăteam în barca domnului Riley, râzând și glumind unul cu altul. Lacul era așa de mare, încât, dacă te uitai dincolo, abia puteai distinge malul celălalt, unde se aflau magazinele din oraș. Calvin și cu mine încercam adesea să distingem clădirile, cum ar fi biblioteca, alimentara și mallul. După care ne străduiam din răspuțeri să prindem pește. Era un fel de zi a băieților, în care mâncam prea multe porcării și nu ne păsa dacă ne ghiftuiam până la refuz. Era un fel de tradiție a noastră, iar acum risca să fie distrusă de o copilă prostuță de 10 ani, care cânta mereu și tot făcea piruete, dansând. Maggie May reprezenta definiția a ceea ce înseamnă enervant. Și asta era adevărul. I-am căutat numele, odată, în dicționar și explicația suna cam așa: „Sora vitregă enervantă a lui Calvin”.

Se prea poate ca definiția s-o fi inventat chiar eu și am fost certat de mama că am scris-o în carte, dar era adevărat.

— Părinții au spus că trebuie să vină și ea, mi-a transmis Calvin, ridicând undița. Mama o duce pe Cheryl la doctor și ea nu are cu cine să stea în următoarele ore.

— Dar nu poate fi pur și simplu încuiată în casă? Părinții voștri i-ar putea lăsa un sendviș cu unt de arahide și gem și o cutie de suc sau altceva.

Calvin a zâmbit sarcastic.

— Aș vrea eu! E aiurea.

— Ea e aiurea! am exclamat. Are ideea asta, că o să se mărite cu mine în pădure. E nebună.

Jamie a chicotit, la rândul lui.

— Zici așa doar pentru că o iubești în secret.

— Ba nu! am urlat. E dezgustător. Maggie May îmi face greață. Numai gândul la ea mă face să visez urât!

— Spui așa pentru că o iubești, m-a tachinat Jamie.

— Ai face bine să închizi gura înainte să ți-o închid-eu, nesimțitule! Mi-a spus că tu împrăștii zvonul că o plac. Din cauza ta are impresia că ne vom căsători.

A râs.

— Da, știu.

— De ce ai face asta?

Jamie m-a împins în umăr.

— Pentru că sunt fratele tău mai mare, iar frații mari se presupune că le fac viața grea celor mai mici decât ei. E ca un contract de familie.

— N-am semnat niciun contract.

— Erai minor, așa că mama l-a semnat pentru tine, se întrelege, nu?

Am dat ochii peste cap.

— O fi cum spui. Ce știu e că Maggie o să ne strice ziua de azi. Are un talent de a strica totul. Și-apoi, *nici măcar nu știe să pescuiască!*

— Ba da, știu! s-a rățoit Maggie, ieșind din casă în rochie, cu sandale galbene și ținând în mână o undiță Barbie.

Îh! Cine merge la pescuit în rochie, cu undiță Barbie?

Fata și-a trecut degetele prin pletele ei blonde, subțiri și a adulmecat cu nasul borcănat. Pun pariu că voi prinde mai mulți pești decât ar prinde vreodată Calvin și Brooks împreună! Dar nu și decât tine, Jamie. Sunt sigură că te pricipi la pescuit!

I-a adresat un zâmbet, care mi-a întors stomacul pe dos. Avea cel mai urât zâmbet.

Jamie a continuat să zâmbească sarcastic.

— Sunt convins că nici tu nu ești mai prejos, Maggie.

Închipuiți-vă că aici aș fi dat ochii peste cap. Așa proceda mereu Jamie. Era excesiv de drăguț cu Maggie, știind că mă enervează. Știam că n-avea cum s-o placă niciun pic, deoarece era așa antipatică.

— Băieți, aveți de gând să stați aici toată ziua sau pornim odată pe jos, spre crâng? a întrebat domnul Riley, ieșind din casă cu undița și cutia sa de accesorii pentru pescuit. Haideți să ne grăbim!

Am pornit cu toții la drum – ei bine, noi, băieții, mergeam. Maggie țopăia, se învârtea și cânta tot felul de hituri pop, de ne sâcăia pe toți. Jur că înnebunesc dacă mai aud o dată Macarena. Când am ajuns la pădure, am crezut că noi, băieții, ne vom urca în barca domnului Riley, iar Maggie va rămâne pe mal.

Ce vis frumos!

— O să avem nevoie de momeală, ne-a anunțat domnul Riley, scoțând la iveală o lopățică. Al cui este rândul?

— Brooks, a spus Calvin, arătând cu degetul spre mine.

De câte ori mergeam la pescuit, unul dintre noi avea sarcina de a săpa în pădure, după râme. Am luat lopățica și gălețușa și n-am obiectat. Adevărul era că săpatul după râme era una dintre activitățile mele preferate, când mergeam la pescuit.

— Cred că Maggie ar trebui să-l însoțească, a ricanat Jamie, făcându-i cu ochiul lui Maggie.

Chipul ei s-a luminat cu speranță, iar mie puțin mi-a lipsit să nu-i dau una peste cap fratelui meu.

— Nu, sunt bine. Mă descurc singur.

— Dar așa putea veni, a revenit Maggie, zâmbind șagalnic, cu gura până la urechi.

Ce urât zâmbește!

— Tati, pot merge cu Brooks?

L-am săgetat cu privirea pe domnul Riley, dar știam că sunt pierdut, pentru că domnul Riley îi făcea mereu pe plac fiicei sale. Domnul Riley suferea de S.F. – sindromul fiicei. Nu-l văzusem niciodată refuzându-i ceva și erau mici șanse s-o facă tocmai atunci.

— Sigur, draga mea. Simțiți-vă bine, ne-a zâmbit el. O să pregătim barca și, când vă întoarceți, o lansăm la apă.

Până să pornim spre pădure, am avut grijă să-i dau un ghiont zdravăn lui Jamie, în braț. El m-a lovit mai tare înăpoi, făcând-o pe Maggie să râdă. Când eu și ea ne îndreptam spre pădure, mi-am pus în urechi căștile de la MP3 player și am grăbit pasul, sperând s-o las în urmă, dar țopăitul și piruetele ei erau surprinzător de rapide.

— Spune, ai găsit o cravată, până la urmă? m-a întrebat ea.

Am dat ochii peste cap. Chiar și cu muzica în urechi, tot o auzeam ce spune.

— Nu mă însor cu tine.

A chicotit.

— Ne căsătorim peste două zile, Brooks. Nu te prosti! Bănuiesc că o să fie Calvin cavalier de onoare sau Jamie? Cheryl va fi domnișoara mea de onoare. Hei, îmi dai să ascult și eu puțin muzica ta? Calvin a spus că ascultă muzică bună și cred că ar trebui să știu și eu ce gen preferi, dacă tot ne căsătorim.

— Nu ne căsătorim și nu o să pui mâna niciodată pe MP3 playerul meu.

A chicotit, de parcă așa fi spus o glumă bună.

M-am apucat să sap în pământ, iar ea se dădea huța pe crengi de copac. Am întrebat:

— Ai de gând să m-ajuti la săpat sau ce faci?

— Nu pun mâna pe râme.

— Și atunci de ce ai mai venit?

— Ca să punem planurile la punct, evident. Și apoi speram că putem merge la cabană, care nu e departe de-aici. Ar putea fi casa noastră, dacă ai vrea. Am putea-o aranja pentru noi, Skippy și Jam. Oricum nu stă nimeni în ea. E suficient de mare pentru familia noastră.

Fata asta era dusă cu pluta.

Pe măsură ce săpam, ea continua să vorbească. Dacă săpam mai repede, cu atât bodogănea mai rapid despre aiureli de fete, de care nici nu-mi păsa – pantofi, machiaj, dansul mirilor, tort de nuntă, decorațiuni. A zis chiar și cum am putea folosi cabana părăsită pentru a ține mâncarea pentru o recepție. Lista continua, continua... M-am gândit chiar să abandonez lopățica și găleata și să-mi salvez viața, dând bir cu fugiții – era clar că Maggie avea de gând să mă omoare. Când a pomenit de numele primului nostru copil, mi-am dat seama că s-a mers prea departe.

— Ascultă! am strigat, dărâmand găleata în care erau cele câteva râme pe care le găsisem.

Acestea începuseră să se zvârcolească, dând să intre iar în pământ, dar nici nu-mi mai păsa. Am scos pieptul în față de nervi și m-am dus spre ea. Lovind în aer cu pumnii, l-am strigat în față:

— Nu ne căsătorim! Nici azi, nici mâine, nici altă dată! Mă dezguști și am fost drăguț cu tine în ultimul bilet, doar pentru că Jamie a spus că, dacă îți mai scriu ceva răutăcios, mă va spune părinților și o încurc. Bine? Așa că încetează odată cu toate aceste discuții despre nuntă.

Aveam fețele foarte apropiate. Își ținea mâinile încheștate la spate și i-am remarcat micul tremurat al buzei inferioare. Maggie a mijit ochii studiindu-mă, vrând parcă să înțeleagă cuvintele clare ca bună ziua pe care tocmai i le adresasem. S-a încruntat pe moment, după care și-a regăsit acel zâmbet urât. Până să apuc să dau ochii peste cap, s-a aplecat spre mine, m-a prins cu mâinile de obraji și m-a tras mai aproape.

Cu obraji strânși între palmele ei, am întrebat:

— Ce faci?

— Am de gând să te sărut, Brooks, pentru că trebuie să ne exersăm primul nostru sărut în fața familiei și a prietenilor noștri.

— Cu siguranță n-ai să mă săruți...

M-am oprit, inima bubuindu-mi în piept. Maggie și-a lipit buzele de ale mele și m-a tras mai aproape de ea. Fără să ezit, am smuls-o de lângă mine. Voiam să-i spun ceva, dar mi-era greu să vorbesc, așa că m-am uitat în gol, într-o manieră ciudată și jenată.

— Ar trebui să mai încercăm, a zis ea, dând din cap afirmativ.

— Nu! Să nu...

Și iar m-a sărutat. Am simțit că mi se înfierbântă tot corpul de... nervi? Sau poate confuzie? Nu, nervi. Cu siguranță, nervi. *Sau poate...*

— Vrei să încetezi? am zăbierat, trăgându-mă în spate. Nu se poate să te apuci să pupi oameni care nu vor să fie pupați!

A lăsat pleoapele în jos și s-a înroșit la față.

— Nu vrei să mă săruți?

— Nu! Nu vreau să am nimic de-a face cu tine, Maggie May Riley! Nu mai vreau să fiu vecinul tău. Nu vreau să-ți fiu prieten. Nu vreau să mă însor cu tine și, categoric, nu vreau să mă pu...

M-am întrerupt din nou, de data asta din cauza mea. Cumva, în accesul meu de furie, venisem în față, spre ea,

și i-am simțit pe buze răsufierea. I-am cuprins obraji cu palmele, strâns, și am sărutat-o apăsat, timp de zece secunde încheiate. Am numărat fiecare secundă, în gând. Când ne-am îndepărtat, am rămas nemișcați amândoi.

— M-ai sărutat, a șoptit ea.

— Din greșeală, am răspuns.

— O greșeală bună?

— Una rea.

— Oh!

— Mda.

— Brooks?

— Maggie?

— Mai putem avea un sărut din ăla ca o greșeală rea?

Am lovit cu piciorul în iarbă și m-am frecat la ceafă.

— N-o să însemne că mă însor cu tine.

— Bine.

Am ridicat o sprânceană.

— Vorbesc serios. O să țină zece secunde și atât. Nu ne vom mai săruta de-acum. *Niciodată.*

— Fie, a răspuns ea, dând din cap a încuviințare.

Am pășit spre ea și ne-am lipit fețele. Când ne-am sărutat, am închis ochii și am numărat până la zece.

Am numărat încet, în ritmul în care se mișcau râmele.

1...

1,3...

1,5....

2...

— Brooks?

Am auzit un mormăit în gura mea și, deschizând ochii, am dat de Maggie fixându-mă cu privirea la fel cum o fixam și eu.

— Da? am întrebat eu, cu mâinile unul pe obraji celuilalt.

— Acum putem să ne oprim din sărutat. Am numărat deja până la zece de cinci ori.